

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ชาร์ลส์ ซี. ฟรีช (Charles C. Fries) กล่าวว่า การที่จะศึกษาหรือเรียนรู้ภาษาที่สองจนสามารถ ฟัง พูด อ่าน และเขียนได้นั้น ผู้เรียนจะต้องสามารถใช้ (Mastery) ระบบเสียง (Sound System) โครงสร้างทางไวยากรณ์ (Structural Devices) และคำศัพท์ (Vocabulary) ใต้อย่างแคลวคล่อง¹ ฉะนั้น ในการสอนภาษาต้องสอนให้องค์ประกอบทั้ง 3 นี้สัมพันธ์กันไป ในองค์ประกอบทั้ง 3 นี้ โครงสร้างทางไวยากรณ์มีความสำคัญที่สุด เนื่องจากโครงสร้างของเสียงของอาศัยโครงสร้างไวยากรณ์ เพราะเสียงจะมีความหมายก็ต่อเมื่อเรียบเรียงเข้าเป็นคำ กลุ่มคำ หรือประโยคที่มีลักษณะถูกต้องตามโครงสร้างไวยากรณ์ของภาษาเท่านั้น เช่นผู้เรียนสามารถออกเสียงพยัญชนะ และเสียงสระใต้อย่างถูกต้องทุกเสียง แต่พูดประโยคว่า "with short hair boy the went but" หรือพูดประโยคว่า "The boy hit the car." ในความหมายว่า "เด็กถูกรถชน" ในประโยคแรกผู้ฟังจะไม่เข้าใจเลย ส่วนประโยคหลังผู้ฟังจะเข้าใจความหมายผิดไป²

¹ Charles C. Fries, Teaching and Learning English as a Foreign Language (Ann Arbor : University of Michigan Press, 1948), p. 3.

² จันทร์เพ็ญ อ้นตระกูล, "ความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาล" (วิทยานิพนธ์ คุรุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513).

ในเรื่องของคำศัพท์เช่นเดียวกัน คำแต่ละคำถึงแม้จะมีความหมายในตัวเอง แต่ใช้ในการสื่อความหมายไม่ได้ เพราะไม่ทราบความหมายทั้งหมด ต่อเมื่อนำมาเรียงใหญ่กระเบื้องทางโครงสร้างไวยากรณ์ แล้วจึงจะมีความหมาย เช่น "bear" หมายถึง หมี "kill" หมายถึง ฆ่า "man" หมายถึง คน แต่เพียงเท่านี้ก็ไม้อาจจะทราบว่า หมี และคนนี้จะมีความเกี่ยวข้องกันอย่างไร ถ้านำมาเรียงให้เป็นระเบียบเป็น "A bear killed a man. หรือ A man killed a bear. จึงจะมีความหมายเป็นที่เข้าใจกัน³

ฉะนั้น จึงกล่าวได้ว่า ถ้าขาดความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ของภาษาแล้ว การสื่อความหมายอาจไม่ตรงตามวัตถุประสงค์ แม้จะมีความสามารถในการใช้โครงสร้างของเสียง และรู้คำศัพท์ก็ตาม

ดังนั้นจะเห็นว่าในการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อให้ใช้ในการสื่อความหมายได้จะต้องเรียนลักษณะไวยากรณ์ให้จริง และสามารถใช้ได้โดยไม่ต้องคิดในเมื่ออยู่ในสภาพการณ์ที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษจริง ๆ⁴

เนื่องจากโครงสร้างไวยากรณ์มีความสำคัญดังกล่าว กระทรวงศึกษาธิการจึงระบุเรื่องนี้ไว้ในหลักสูตรชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา และในรายการสอนไวยากรณ์อังกฤษในหนังสือหลักสูตรไวยากรณ์

อังกฤษ 1 ให้สามารถใช้กระสวนที่เป็นมูลสารให้ไต่ถูกต้องแม่นยำ และแคล่วคล่องทั้งในการพูดและการเขียน

³สุไร พงษ์เจริญ, วิชาภาษาอังกฤษตอนที่ 5 วิธีสอนภาษาอังกฤษ (พระนคร: โรงพิมพ์คุรุสภา, 2506), 164 หน้า.

⁴ไบรซ์ แวน ไซออก, แนววิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์สำหรับประเทศไทย คมคาย จงเจริญสุข (ผู้แปล) (พระนคร: โรงพิมพ์สมาคมสงเคราะห์ศาสตร์แห่งประเทศไทย, 2505), หน้า 72.

อังกฤษ 2 แก้อัปเดตข้อบกพร่อง และเสริมความรู้ และทักษะในการใช้กระสวยที่เป็น
เป็นมัลติสสารให้ใช้ได้ทั้งในการพูดและการเขียน

อังกฤษ 3 เรียบเรียงกระสวยที่เป็นมัลติสสารที่ยากขึ้น ดังหัวข้อที่กำหนดให้สามารถนำไป
ไปใช้ได้ทั้งในการพูดและการเขียน

อังกฤษ 4 ฝึกใช้กระสวยที่เป็นมัลติสสารที่กำหนดไว้ให้ครบถ้วน และเข้าใจกระสวย
ไวยากรณ์ที่พบในหนังสือเรียนใหม่มากที่สุด

อังกฤษ 5 ทบทวนกระสวยไวยากรณ์ที่ยากตามหัวข้อที่กำหนดให้ และหัวข้ออื่น ๆ
ที่สมควร ให้อรรถกถาแก่กระสวยแปลก ๆ ที่ปรากฏในหนังสือเรียน และหัดใช้เฉพาะกระสวย
ที่มีใช้เสมอ แต่งเล็งให้นักเรียนใช้ไวยากรณ์ให้ถูกต้อง และถูกต้องตามความนิยมของภาษาใน
การพูดและเขียน⁵

เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ในการสอนภาษา วิธีสอนที่ใช้กันอยู่ในโรงเรียนระดับ
ประถมและมัธยมศึกษาส่วนมากเป็นแบบ ฟัง - พูด (Aural-Oral Approach) ซึ่งเป็น
วิธีสอนที่ทำให้ผู้เรียนมีทักษะในการใช้ภาษาทั้ง 4 ด้าน คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน แต่
เป็นที่ยอมรับกันว่า ผลที่ได้ไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์คือ นักเรียนเป็นจำนวนมากแม้จะเป็น
นักศึกษาชั้นมหาวิทยาลัยก็ตาม ยังใช้รูปประโยคเบื้องต้นในภาษาพูดไม่ได้ดีพอ⁶ นักเรียน
สามารถท่องจำกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ได้อย่างแม่นยำ แต่ไม่สามารถใช้ภาษาเพื่อสื่อความ
หมายใด ไม่ว่าจะเป็นการพูด หรือ การเขียน ผู้เรียนเพียงแต่สามารถเลียนแบบประโยค
ที่ได้ฝึกฝนมาเท่านั้น โดยที่ไม่สามารถจะแต่งประโยคใหม่ ๆ ได้⁷ นอกจากนี้ความสามารถ

⁵กระทรวงศึกษาธิการ, หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา พุทธศักราช 2508
(พระนคร: โรงพิมพ์การศาสนา, 2508), หน้า 15 - 20.

⁶Bryce Van Syoc, "คำนำ" English for Thai Speakers Vol. 2
Grammar SEAREP, USOM PROJECT, p. 5.

⁷Wilga M. Rivers, Teaching Foreign Language Skills
(Chicago: The University of Chicago Press, 1968), p. 71.

ในการอ่าน⁸ และการเขียน⁹ ของนักเรียนยังอยู่ในระดับต่ำ กล่าวคือนักเรียนอ่านเรื่องไม่เข้าใจ และไม่สามารถนำโครงสร้างไวยากรณ์ที่ถูกต่องมาใช้ในการเขียนเรียงความได้ เนื่องจากโครงสร้างไวยากรณ์เป็นวิธีการ (Means) ที่จะนำไปสู่จุดหมายปลายทาง (End) ในการเรียนการสอนภาษา¹⁰ เพราะฉะนั้น อาจจะถูกกล่าวได้ว่าความล้มเหลวในการสอนภาษาอังกฤษจะเนื่องมาจากความบกพร่องในการสอนไวยากรณ์ของครูนั่นเอง ซึ่งได้แก่ความบกพร่องในเรื่องวิธีสอน ตลอดจนการเลือกใช้หนังสือแบบเรียน เป็นต้น

ในสมัยก่อน ฐานะของไวยากรณ์ขึ้นอยู่กับความเชื่อของผู้สอนที่ว่า การสอนภาษาต่างประเทศควรจะเป็นเช่นไร ครูบางคนเชื่อว่าจำเป็นต้องสอนกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์และการวิเคราะห์ภาษาให้นักเรียนจึงจะทำให้นักเรียนเลือกใช้กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ได้อย่างถูกต้อง¹¹ และยิ่งไปกว่านั้นครูบางคนยังเชื่อว่า ควรสอนให้นักเรียนรู้ "ความถูกต้อง" (Correctness) ของภาษามากกว่าให้นักเรียนใช้ภาษาได้¹²

ต่อมาวิชาภาษาศาสตร์ (Linguistics) เจริญขึ้น ทำให้วัตถุประสงค์ของการเรียนภาษา หันมาเน้นให้นักเรียนมีทักษะในการใช้ภาษาเพื่อติดต่อกับบุคคลอื่น (Communicative Skill) โดยสอนให้นักเรียนใช้ภาษาต่างประเทศได้เหมือนกับใช้ภาษาของตนเอง โดยไม่ต้องใช้ความพยายามและไม่ต้อคำนึงถึงกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์¹³ ครูสอนโดย

⁸ สุรีย์ เปี่ยมสุข, "การสอนอ่านอังกฤษในชั้น ป.กศ." (วิทยานิพนธ์ ปริญญาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2503).

⁹ จรัสศรี วัฒนศักดิ์, "วิธีสอน แบบเรียน และบทเรียนประกอบที่ใช้ในการสอนเขียนภาษาอังกฤษ ในระดับวิทยาลัยครู" (วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514).

¹⁰ Rivers, loc. cit.

¹¹ Ibid.

¹² Robert C. Pooley, Teaching English Grammar (New York : Appleton-Century-Crofts, 1957), pp. 113-114.

¹³ Rivers, loc. cit.

ให้นักเรียนฝึก (Practice) โครงสร้างไวยากรณ์มาก ๆ จนนักเรียนสามารถแต่งประโยคโดยอาศัยกระบวนประโยคได้อย่างอัตโนมัติ¹⁴

แต่มีครูเป็นจำนวนมากที่สอนโครงสร้างไวยากรณ์โดยฝึกให้นักเรียนพูดไปโดยที่ไม่เข้าใจสิ่งที่ฝึก¹⁵ ทั้งนี้ อาจจะเป็นเพราะความไม่เข้าใจหรือความไม่รู้ในวิธีการสอนไวยากรณ์การยะ (Functional Grammar) ซึ่งเป็นวิธีสอนไวยากรณ์ที่ชาวีสอนแบบฟังพูด (Aural-Oral Approach) เป็นหลัก ทำให้ครูสอนไม่ครบชั้นของการสอน หรือสุดท้ายจะข้ามชั้นไปบ้าง นอกจากนั้นยังมีครูบางคนที่สอนตามหนังสือโดยที่ไม่เตรียมการสอน¹⁶

ด้วยเหตุนี้ ควรชี้แจงหรือกระตุ้นให้ครูพยายามทำความเข้าใจวิธีสอนไวยากรณ์การยะให้ถ่องแท้ ซึ่งจะช่วยให้ผลการเรียนของนักเรียนดีขึ้น

นอกจากปัญหาในด้านวิธีการสอนแล้ว การเลือกใช้แบบเรียนก็เป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะทำให้การสอนของครูประสบความสำเร็จ หรือล้มเหลวได้ แบบเรียนที่เหมาะสมควรเป็นแบบเรียนที่มีการเปรียบเทียบหลักไวยากรณ์ของภาษาของผู้เรียน และภาษาต่างประเทศ¹⁷

¹⁴Robert Lado, Language Teaching : A Scientific Approach (New York : McGraw-Hill, Inc., 1964), p. 90.

¹⁵สาย ภาณุรัตน์, "หลักสูตรและบทบาทของหลักสูตรในการเรียน," รายงานการสัมมนาเรื่องหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา หน้า 124.

¹⁶กุศล สุจรรยา, "The Teaching of Grammar," วิธีสอนภาษาอังกฤษ (พระนคร: โรงพิมพ์กฤษณไพกรณ, 2508), หน้า 136.

¹⁷Charles C. Fries, "A New Approach to Language Learning," Teaching English as a Second Language (New York : McGraw-Hill Book Company, 1965), pp. 84-87.

นอกจากนี้บทเรียนควรจัดลำดับไว้ตามความยากง่าย กล่าวคือ นำรูปประโยคที่เป็นรากฐานมาสอนก่อน เพื่อจะได้เป็นพื้นฐานในการศึกษารูปประโยคที่ยาก ๆ ต่อไป¹⁸

เนื่องจากปัญหาต่าง ๆ ดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้เลือกทำการวิจัยเพื่อศึกษาวิธีสอนไวยากรณ์อังกฤษ รวมทั้งแบบเรียน แบบฝึกหัดเสริม และหนังสืออ้างอิงที่อาจารย์ในสถาบันฝึกหัดครูใช้ในการสอน เพื่อเปรียบเทียบกับสภาพที่ควรจะเป็นที่ผู้วิจัยรวบรวมได้จากหนังสือเอกสาร และบทความต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการสอนไวยากรณ์ ซึ่งจะนำไปสู่การปรับปรุงการสอนภาษาอังกฤษให้ดีขึ้น ทั้งนี้ ด้วยความเชื่อที่ว่า ถ้าครูสอนอย่างถูกวิธี และมีแบบเรียนที่เหมาะสมแล้ว จะมีผลทำให้นักเรียนสามารถพูดภาษาใดก็ได้ดีขึ้น และจะทำได้ความสามารถในการอ่าน และการเขียนดีขึ้นด้วย ด้วยเหตุที่ว่าความสามารถในการอ่าน และการเขียนมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้ภาษาพูดได้ถูกต้อง¹⁹

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อจะได้ทราบวิธีสอน (Methods) ที่อาจารย์ภาษาอังกฤษในวิทยาลัยครูต่าง ๆ ในกรุงเทพมหานครใช้ในการสอนไวยากรณ์อังกฤษ
2. เพื่อจะได้ทราบว่าอาจารย์ที่สอนไวยากรณ์อังกฤษในวิทยาลัยครูดังกล่าวใช้แบบเรียน (Texts) แบบฝึกหัดเสริม (Supplementary exercises) และหนังสืออ้างอิง (Reference Books) ใดบ้างในการสอนไวยากรณ์อังกฤษ
3. เพื่อศึกษาว่าเมื่ออาจารย์ใช้วิธีสอน แบบเรียน แบบฝึกหัดเสริม และหนังสืออ้างอิงดังกล่าวแล้ว นักศึกษาชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาปีที่ 2 มีสัมฤทธิ์ผลในการใช้ไวยากรณ์อังกฤษเพียงใด

¹⁸ Syoc, op. cit., p.5.

¹⁹ Ibid, p. 4.

4. เพื่อเสนอแนะวิธีสอน แบบเรียน แบบฝึกหัดเสริม และหนังสืออ้างอิงที่จะช่วยให้การสอนไวยากรณ์อังกฤษในระดับนี้ได้ผลดียิ่งขึ้น

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย

1. ทำให้ทราบว่าสภาพการสอนไวยากรณ์อังกฤษในระดับวิทยาลัยครูใกล้เคียงหรือห่างไกลจากสภาพการเรียนการสอนไวยากรณ์ตามหลักสูตรเพียงใด

2. จะช่วยให้อาจารย์ผู้ทำการสอนไวยากรณ์อังกฤษในระดับวิทยาลัยครูทราบว่าควรจะใช้วิธีสอน แบบเรียน แบบฝึกหัดเสริม และหนังสืออ้างอิงใดบ้างในการที่จะช่วยให้การสอนวิชานี้ได้ผลดียิ่งขึ้น

3. เป็นแนวทางแก่ผู้ทำการสอนไวยากรณ์อังกฤษในระดับนี้ ที่จะปรับปรุงตนเองและการสอนไวยากรณ์อังกฤษให้ดียิ่งขึ้น

4. เป็นแนวทางแก่บรรณารักษ์ หอสมุดวิทยาลัยครูต่าง ๆ ที่จะจัดหาหนังสืออ้างอิงแบบฝึกหัดเสริมมาบริการแก่ผู้ทำการสอนวิชานี้

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งจะศึกษาวิธีสอน รวมทั้งแบบเรียน และแบบฝึกหัดเสริมที่อาจารย์ภาษาอังกฤษใช้ในการสอนไวยากรณ์อังกฤษในวิทยาลัยครูพระนคร วิทยาลัยครูจันทระเกษม วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา วิทยาลัยครูสวนกุหลาบ วิทยาลัยครูสวนสุนันทา และวิทยาลัยครูเพชรบุรีพิทยาลงกรณ์ และศึกษาสัมฤทธิ์ผลในการใช้ไวยากรณ์อังกฤษของนักศึกษา ป.กศ. ตอนต้นปีที่ 2 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ 1 - 4 มาแล้ว และกำลังเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 5 ในภาคปลายปีการศึกษา 2515 จากวิทยาลัยครูทั้ง 6 แห่งดังกล่าวแล้วเท่านั้น

สมมุติฐานในการวิจัย

สัมฤทธิ์ผลในการใช้ไวยากรณ์อังกฤษของนักศึกษาวิทยาลัยครูทั้ง 6 แห่ง ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้ เนื่องจากวิทยาลัยครูทั้ง 6 แห่งใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา

พุทธศักราช 2508 เป็นแนวทางในการสอนเหมือนกันทั้งหมด

ความจำกัดของการวิจัย

การวัดสัมฤทธิ์ผลในการใช้ไวยากรณ์อังกฤษของนักศึกษา ป.กศ. ตอนต้นปีที่ 2 อาจจะไม่ไคผลดีเท่าที่ควร เนื่องจากระยะเวลาที่ทำการทดสอบไม่ค่อยสะดวกสำหรับผู้สอบ ทั้งนี้ เพราะเป็นระยะเวลาที่นักศึกษาเตรียมตัวสอบภาคปลาย แต่ผู้วิจัยจำเป็นต้องเลือกระยะเวลาทดสอบในตอนนั้น เพราะต้องการให้นักศึกษาได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษ 5 ใหม่มากที่สุด จึงต้องทดสอบราว ๆ ปลายเทอม คือ ประมาณต้นเดือนกุมภาพันธ์ จึงอาจทำให้นักศึกษาไม่สนใจทำแบบทดสอบเท่าที่ควร ทำให้ข้อมูลที่ได้ไม่ตรงกับความสามารถที่แท้จริง

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเป็นลำดับขั้น ดังนี้

1. ศึกษาหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ 1 - 5 ซึ่งเป็นวิชาที่สอนไวยากรณ์อังกฤษสำหรับนักศึกษา ป.กศ. ตอนต้น เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบวัดสัมฤทธิ์ผลในการใช้ไวยากรณ์อังกฤษ
2. ศึกษาหนังสือ เอกสาร บทความ และงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสอนไวยากรณ์อังกฤษ เพื่อสรุป วิธีสอนที่ดี และรวมทั้งแบบเรียน และแบบฝึกหัดเสริมที่ควรใช้ในการสอนไวยากรณ์อังกฤษในระดับวิทยาลัยครู
3. สร้างแบบสอบถามสำหรับอาจารย์ที่สอนไวยากรณ์อังกฤษในระดับวิทยาลัยครู เพื่อทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับวิธีสอน ตลอดจนแบบเรียน แบบฝึกหัดเสริม และหนังสืออ้างอิงที่อาจารย์ใช้ในการสอนไวยากรณ์อังกฤษ
4. วัดสัมฤทธิ์ผลในการใช้ไวยากรณ์อังกฤษของนักศึกษา ป.กศ. ตอนต้นปีที่ 2 โดยวิธีแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ขอตกลงเบื้องต้น

นักศึกษาชั้น ป.กศ ตอนต้นปีที่ 2 ที่ผ่านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 1 - 4 มาแล้ว และกำลังเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 5 ในภาคปลายปีการศึกษา 2515 ที่เลือกมาเป็นตัวแทนของ ประชากรครั้งนี้มีพื้นฐานเกี่ยวกับการใช้ไวยากรณ์ ก่อนการเรียนวิชาอังกฤษ 1 - 5 ดังกล่าว ข้างตน เท่าเทียมกัน

คำจำกัดความ

อาจารย์ หมายถึงผู้สอนไวยากรณ์อังกฤษ (อังกฤษ 1 - 5) ในวิทยาลัยครู 6 แห่ง คือ วิทยาลัยครูพระนคร วิทยาลัยครูจันทระเกษม วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา วิทยาลัยครูสวนกุหลาบ วิทยาลัยครูสวนสุนันทา และวิทยาลัยครูเพชรบุรีพิทยาลงกรณ์ เท่านั้น

นักศึกษา หมายถึงผู้ที่เรียนในชั้น ป.กศ ตอนต้นปีที่ 2 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ 1 - 4 มาแล้ว และกำลังเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 5 ในภาคปลายปีการศึกษา 2515 ใน วิทยาลัยครู 6 แห่งดังกล่าวแล้ว

หนังสือ หมายถึงหนังสือทั้งภาษาไทย และภาษาอังกฤษที่เกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศทั่ว ๆ ไป ยกเว้นแบบเรียนที่ใช้ในการเรียนไวยากรณ์อังกฤษ ในระดับวิทยาลัยครูเท่านั้น

แบบเรียน หมายถึงแบบเรียนที่ใช้เฉพาะในการเรียนไวยากรณ์อังกฤษในระดับ วิทยาลัยครูเท่านั้น

แบบทดสอบ หมายถึงแบบทดสอบวัดสัมฤทธิ์ผลในการใช้ไวยากรณ์อังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง

ไวยากรณ์ หมายถึงระบบของเครื่องหมายหรือสัญลักษณ์เฉพาะที่ก่อให้เกิดความหมายจากการเข้าระเบียบของคำต่าง ๆ ในแบบสร้าง²⁰

²⁰Fries, op. cit., p. 132.

แบบฝึกหัดเสริม หมายถึงแบบฝึกหัดไวยากรณ์อังกฤษที่ผู้สอนนำมาจากหนังสือต่าง ๆ ยกเว้นแบบเรียนที่ใช้ในการเรียนไวยากรณ์อังกฤษในระดับวิทยาลัยครูเท่านั้น

บทฝึก หมายถึงแบบฝึกหัดสำหรับฝึกไวยากรณ์ปากเปล่าที่ผู้สอนนำมาจากหนังสือต่าง ๆ ยกเว้นแบบเรียนที่ใช้ในการเรียนไวยากรณ์อังกฤษในระดับวิทยาลัยครูเท่านั้น

งานวิจัยอื่น และเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยนี้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนไวยากรณ์อังกฤษในต่างประเทศที่สำคัญ ๆ มีดังนี้

ในปี ค.ศ. 1968 เคนเนธ ดี. แชสแตน และ แฟรงค์ เจ. (Kenneth D. Chastain และ Frank J.) ได้ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบวิธีสอนภาษาต่างประเทศ โดยใช้วิธีสอนตามทฤษฎี Audio-Lingual Habit Theory และวิธีสอนตามทฤษฎี Cognitive Code-Learning Theory

วิธีสอนตามทฤษฎี Audio-Lingual Habit Theory มีลักษณะดังนี้

1. ศึกษา และใช้แบบโครงสร้างของภาษา
2. เสนอบทเรียนใหม่โดยวิธีอุปนุমান (Inductive Presentation)
3. สอนโดยยึดหลักธรรมชาติของการเรียนภาษา คือ เริ่มจากฟัง พูด อ่าน และ

เขียน

วิธีสอนตามทฤษฎี Cognitive Code-Learning Theory มีลักษณะดังนี้ คือ

1. สอนความคิดรวบยอดทางไวยากรณ์โดยให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดที่เกี่ยวข้องกับไวยากรณ์เรื่องนั้น ๆ
2. อธิบายกฎไวยากรณ์ก่อนที่จะให้นักเรียนฝึกโครงสร้างต่าง ๆ
3. ฝึกทักษะทางภาษาตั้งแต่ตอนเริ่มสอน (from the beginning of the course)

โดยทดลองสอนภาษาสเปนกับนักเรียน 6 กลุ่ม 3 กลุ่มแรกได้รับการสอนด้วยวิธีสอนตามทฤษฎี Audio-Lingual Habit Theory 3 กลุ่มหลังได้รับการสอนด้วยวิธีตามทฤษฎี Cognitive Code-Learning Theory ผลของการวิจัยพบว่าการสอนภาษาต่างประเทศตามทฤษฎี Cognitive Code-Learning Theory ได้ผลดีกว่าวิธีสอนตามทฤษฎี

Audio-Lingual Habit Theory กล่าวคือ นักเรียนมีความสามารถในการอ่าน ฟัง และ เขียนสูงกว่า แต่ความสามารถในการพูดไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ²¹

ในปี ค.ศ. 1970 ฟรอนเซ Cheng-Chung Nyeu (Frances Cheng-Chung Nyeu) ได้ศึกษาว่านักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษโดยวิธีสอนแบบเก่า (Traditional Method) และการสอนแบบ ฟัง - พูด (Audio-Lingual Method) จะมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญหรือไม่ โดยทดลองกับนักเรียนเกรด 12 ในไต้หวัน 2 กลุ่ม กลุ่มแรกได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแบบเก่า อีกกลุ่มหนึ่งสอนโดยวิธีสอนแบบ ฟัง - พูด ผลของการวิจัยพบว่า กลุ่มที่ได้รับการสอนแบบ ฟัง - พูด ได้คะแนนสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแบบเก่า จากการทดสอบ Michigan Test of English Language Proficiency การทดสอบการฟัง (Aural Comprehension) และจากการทดสอบโครงสร้าง (The Examination in Structure)²²

ในปีเดียวกันนี้ เฮอร์เบิร์ต วิลเลียม เซลลิเจอร์ (Herbert William Seliger) ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบการสอนแบบประโยคภาษาอังกฤษให้แก่แก่นักเรียนผู้ใหญ่ โดยใช้วิธีสอนแบบอุปมานวิธี (Deductive Approach) และวิธีสอนแบบอนุมานวิธี (Inductive

---

²¹Kenneth D. Chastain and Frank J. Woerdehoff, "A Methodological Study Comparing the Audio-Lingual Habit Theory and the Cognitive Code-Learning Theory," The Modern Language Journal, LII(April, 1968), pp. 268-279.

²²Frances Cheng-Chung Nyeu, "Differences in the English Language Achievement of Twelfth-Grade Chinese Boys in Taiwan Instructed By The Traditional And the Audio-Lingual Methods," Dissertation Abstracts International, 31(September, 1970), p. 936-A.

Approach) การสอนแบบอนุมานวิธี หมายถึงการสอนที่ให้นักเรียนฝึกแบบประโยคก่อนแล้ว จึงอธิบายกฎไวยากรณ์ ส่วนการสอนแบบอุปมานวิธีนั้น ครูให้นักเรียนฝึกแบบประโยคหลังจากที่ครูได้อธิบายกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์แล้ว โดยทดลองสอนนักเรียน 3 กลุ่มคือ กลุ่มทดลองสอนโดยอนุมานวิธีกลุ่มหนึ่ง อีกกลุ่มหนึ่งสอนโดยอุปมานวิธี และกลุ่มควบคุมใช้วิธีสอนตามปกติ คือไม่เน้นวิธีสอนเช่นเดียวกับกลุ่มทดลอง ผลของการวิจัยพบว่า

1. เมื่อผ่านการทดสอบชุด A คือชุดที่ทดสอบทันทีหลังจากที่สอนไปแล้ว 1 วัน และชุด B คือชุดที่ทดสอบภายหลังจากที่สอนไปแล้ว 3 สัปดาห์ ผลปรากฏว่ากลุ่มทดลองทั้งสองได้คะแนนสูงกว่ากลุ่มควบคุม

2. เมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มทดลองด้วยกัน พบว่าวิธีอุปมานได้ผลดีกว่าวิธีอนุมาน เมื่อพิจารณาจากคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบชุด B คือชุดที่ทดสอบภายหลังจากที่สอนไปแล้ว 3 สัปดาห์ แต่วิธีสอนทั้งสองไม่แตกต่างกันเมื่อพิจารณาจากคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบชุด A คือ ชุดที่ทดสอบทันทีหลังจากที่สอนไปแล้ว 1 วัน²³

ในปีที่เช่นกัน มาลคอล์น เอฟ. ริซซุโต (Malcoln F. Rizzuto) ได้ทำการศึกษาเพื่อวิจัยว่าวิธีสอนความเข้าใจโครงสร้างของภาษา (Concepts of Language structure) โดยวิธีอนุมาน (Inductive Method) และวิธีอุปมาน (Deductive Method) วิธีใดจะได้ผลดีกว่ากันในการวัดผลความเข้าใจ (Recognition) และการ

---

²³Herbert William Seliger, "A Comparison of an Inductive Method with a Modified Deductive Method in the Teaching of English Syntax Patterns to Adult Learners of English as a Foreign Language," Dissertation Abstracts International, 31(August, 1970), p. 747-A.

ถ่ายทอดความรู้ (Transfer) โดยทดลองสอนนักเรียน 3 กลุ่ม กลุ่มหนึ่งสอนโดยวิธี
อนุमान กลุ่มที่สองสอนโดยวิธีอุปมาน และกลุ่มที่สามสอนโดยวิธีปกติ ผลของการวิจัยพบ
ว่า วิธีสอนแบบวิธีอนุमानได้ผลดีกว่าวิธีสอนแบบวิธีอุปมาน ในการสอนความเข้าใจโครงสร้าง
สร้างของภาษาทางด้านการสร้างคำ และการเข้าประโยค (Morphological and
Syntactic Concepts of Language Structure)²⁴

ในปีเดียวกันนี้ ซี. เอเลน ทักเคอร์ (C. Allen Tucker) ได้ทำการศึกษา
การบอก (Presence) และไม่บอก (Absence) กฎไวยากรณ์ในระหว่างการเรียนรู้
แตกต่างกันอย่างไรในการเรียนภาษาต่างประเทศ โดยทดลองกับนักเรียนสองกลุ่ม และ
สอนโดยใช้แบบเรียนสำเร็จรูป (Programmed Instruction) กลุ่มทดลองใช้หนังสือที่
กำหนดกฎไวยากรณ์ ส่วนหนังสือของกลุ่มควบคุมไม่ได้กำหนดกฎไวยากรณ์ไว้ ผลของการ
วิจัยพบว่ากลุ่มทดลองมีความสามารถสูงกว่ากลุ่มควบคุมในการที่จะจดจำ (Verbalize)
กฎเกณฑ์นั้น ๆ ได้²⁵

ในปี ค.ศ. 1971 แฟรนซิน บี. สตีกลิทซ์ (Francine B. Stieglitz) ได้ทำ
การศึกษาผลของความยาวของประโยค (Sentence Length) แบบประโยค (Sentence
pattern) ชนิดของการขยายประโยค (Types of Sentence Expansion) และความ

²⁴Malcoln F. Rizzuto, "Experimental Comparison of Inductive and Deductive Methods of Teaching Concepts of Language Structure," The Journal Of Educational Research, 63(February, 1970), p. 269.

²⁵C. Allen Tucker, "The Effects of Rule Presentation On the Learning of Certain Artificial Grammatical Structures," Dissertation Abstracts International, 31(August, 1970), p. 687-A.

สัมพันธ์ของลักษณะทั้ง 3 ที่คือการซ้ำ (Repeatability) ประโยคของผู้พูดที่เป็นเจ้าของภาษา และผู้พูดที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ โดยทดลองกับประชากร 3 กลุ่ม กลุ่มแรกเป็นเจ้าของภาษา กลุ่มที่ 2 เป็นนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศระดับสูง (Advanced) และกลุ่มที่ 3 เป็นนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศระดับปานกลาง (Intermediate) ผลของการวิจัยพบว่า ความสามารถในการซ้ำประโยคขึ้นอยู่กับลักษณะการเข้าประโยค (The Syntactic Structure of the Sentence) ซึ่งอาจจะเป็นชนิดของการขยายประโยค แบบประโยค และจำนวนคำในประโยค ในการสร้างประโยคให้นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศฝึก (Drill sentences) ควรคำนึงถึงแบบประโยค ชนิดของการขยายประโยค และความยาวของประโยคเป็นประการสำคัญ²⁶

งานวิจัยที่เกี่ยวกับการสอนไวยากรณ์อังกฤษในประเทศไทยที่สำคัญพอสรุปได้ มีดังนี้ ในปี พ.ศ. 2503 สมบัติ แยมกลิ่นฟูง ได้ศึกษาการเรียนไวยากรณ์แบบเก่า และแบบใหม่ในระดับมัธยมศึกษา ผู้วิจัยสรุปว่าการเรียนไวยากรณ์แบบใหม่จะให้นักเรียนมีทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาอังกฤษได้ ทั้งนี้ เพราะนักเรียนได้รับการฝึกการใช้ภาษาอังกฤษอย่างเพียงพอ นอกจากนี้ยังเป็นการเรียนภาษาที่ไ้รักษาเอกภาพของภาษาไว้ คือ เรียนรู้ เสียง ศัพท์ และแบบสร้างไปพร้อม ๆ กัน ส่วนการเรียนไวยากรณ์แบบเก่านั้น นักเรียนรูกฎเกณฑ์ และขอยกเว้นต่าง ๆ มาก แต่ไม่สามารถนำกฎเกณฑ์มาใช้ในการพูด หรือเขียนได้ (Production) การเรียนไวยากรณ์แบบใหม่จะโคตดี ถ้าครูผู้สอน

---

²⁶ Francine B. Stieglitz, "The Effect Of Sentences Length And Grammatical Structure On Repeatability Of Sentences By Native And Foreign Speakers Of English," Dissertation Abstracts International, 31(June, 1971), p. 6417-A.

มีความรู้ และเข้าใจวิธีการสอนภาษาอังกฤษ แบบฟัง-พูด (Aural-Oral Approach) เป็นอย่างดี²⁷

ในปี พ.ศ. 2506 ประจวบ ปัญญา ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การวัดผลการสอน Articles โดยวิธี Aural-Oral Approach ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6" โดยทดลองสอนแก่นักเรียนจำนวน 525 คน และทำการทดสอบความสามารถในการใช้ Articles ควบ แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลของการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความสามารถในการใช้ Articles ที่ขึ้น หลังจากการสอนด้วยวิธีดังกล่าว²⁸

ในปี พ.ศ. 2510 ทาวร สุบงกช ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนเด็กหัดครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาตอนต้น โดยทดสอบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนไวยากรณ์ คำศัพท์ และการอ่านเอาความของนักเรียนชั้นปีที่ 1 และปีที่ 2 จำนวน 569 คน ที่กำลังศึกษาอยู่ในวิทยาลัยครูนครราชสีมา วิทยาลัยครูมหาสารคาม และวิทยาลัยครูอุตรธานี ในปีการศึกษา 2509 แยกตามเพศ ชั้นเรียน สถานศึกษาเดิม และที่อยู่อาศัย ผลของการวิจัยพบว่านักเรียนเด็กหัดครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาตอนต้นที่เรียนอยู่ในวิทยาลัยครู 3 แห่งดังกล่าวข้างต้น มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษด้านไวยากรณ์ อยู่ในระดับค่อนข้างสูง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ในคำศัพท์อยู่ในระดับปานกลาง และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้อ่านเอาความอยู่ในระดับต่ำ²⁹

001392

²⁷ สมบัติ แยมกลิ่นฟูง, "การเรียนไวยากรณ์แบบเก่าและแบบใหม่" (วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2503).

²⁸ ประจวบ ปัญญา, "การวัดผลการสอน Articles โดยวิธี Aural-Oral Approach ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6" (วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2506).

²⁹ ทาวร สุบงกช, "ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนเด็กหัดครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาตอนต้น ของวิทยาลัยครู 3 แห่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2510).

ในปี พ.ศ. 2512 จุรีย์ จิระกุล ได้ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบวิธีสอนภาษาอังกฤษแบบวิธีแปล (Translation Method) กับแบบวิธีของภาษาศาสตร์ (Linguistic Method) โดยทดลองสอนกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 2 กลุ่ม กลุ่มทดลอง (Experimental group) สอนโดยวิธีแปล กลุ่มควบคุม (Controlled Group) สอนโดยวิธีของภาษาศาสตร์ ผลของการวิจัยพบว่านักเรียนของทั้ง 2 กลุ่มมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนรู้ไวยากรณ์อังกฤษไม่แตกต่างกัน³⁰

ในปี พ.ศ. 2513 จันทร์เพ็ญ อันตระกุล ได้ศึกษาความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลของการวิจัยพบว่าความสามารถในการใช้ไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อยู่ในระดับปานกลาง นักเรียนหญิงมีความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษไม่ต่างกับนักเรียนชาย โครงสร้างที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนมากที่สุดคือ Patterns of Verb Forms นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ให้ข้อเสนอแนะสำหรับครูในการเตรียมตัวเพื่อการสอน การสอน การวัดผล การประเมินผลตนเอง และสำหรับดูแลบทเรียนไว้ด้วย ซึ่งมีประโยชน์ในการปรับปรุงการสอนไวยากรณ์อังกฤษให้ได้ผลดียิ่งขึ้น³¹

³⁰ จุรีย์ จิระกุล, "การทดลองเปรียบเทียบวิธีการสอนภาษาอังกฤษแบบวิธีแปล (Translation Method) กับแบบวิธีของภาษาศาสตร์ (Linguistic Method) ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2512).

³¹ จันทร์เพ็ญ อันตระกุล, "ความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาล" (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513).

บทความและหนังสือเกี่ยวกับการสอนไวยากรณ์

1. การสอนไวยากรณ์แบบเก่า (Traditional Grammar)

คิมเบิลยู.เอ.ฟรีสบี (W.A. Frisby) กล่าวถึงการสอนไวยากรณ์แบบเก่าว่า การสอนแบบนี้เริ่มบทเรียนด้วยกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ และขอยกเว้นต่าง ๆ ซึ่งกฎเกณฑ์และขอยกเว้นเหล่านี้ไม่มีความสัมพันธ์กับเรื่องอื่น ๆ ในรายวิชา (Syllabus) แต่อย่างไรก็ตาม และนักเรียนจะต้องท่องจำกฎเกณฑ์ให้ได้ ทั้งนี้ เนื่องมาจากความเข้าใจผิดที่ว่า มีไวยากรณ์สากล (Universal Grammar) สำหรับทุกภาษา เพราะฉะนั้น สามารถจะสอนไวยากรณ์แยกออกจากการสอนภาษาได้³²

ปีเตอร์ เอฟ. โอลิวา (Peter F. Oliva) กล่าวว่าสาเหตุหนึ่งที่ครูจำเป็นต้องสอนไวยากรณ์แบบเก่าอยู่คือ ครูไม่มีความสามารถในการพูดดีพอ จึงจำเป็นต้องหันไปสอนกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ที่ยากซับซ้อนแทน ซึ่งมีผลทำให้นักเรียนไม่มีเวลาฝึกพูด และเข้าใจภาษาได้³³

2. การสอนไวยากรณ์การยะ (Functional Grammar)

2.1 หลักการสอนโดยทั่ว ๆ ไป

จี. พิตแมน (G. Pittman) กล่าวว่า การสอนโครงสร้างของภาษาจะได้อผลดีถ้าครูมีวิธีการสอนที่ดี และสามารถใช่วิธีการสอนนั้นในสถานการณ์ที่เหมาะสม นอกจากนั้น ครูจะต้องศึกษาวิธีสอน และพยายามปรับปรุงทักษะในการสอนให้ดีขึ้นอยู่เสมอ แม้ว่าครู

---

³²W.A. Frisby, Teaching English Notes and Comments on Teaching English Overseas (London: Longmans Green And Co., 1964), p. 266.

³³Peter F. Oliva, The Teaching of Foreign Languages (Englewood Cliffs: Prentice-Hall, Inc., 1969), p. 123.

จะมีความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างของภาษาเป็นอย่างดี แต่ไม่ได้หมายความว่าครูจะทำการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนั้นครูควรเข้าใจลักษณะพื้นฐานของการสอนภาษาที่ศ
คือ

- (1) วิธีสอนที่ควรเป็นวิธีสอนที่ครูส่วนใหญ่สามารถจะสอนได้
- (2) ควรเป็นวิธีการสอนที่ทำให้ผู้เรียนสามารถใช้เสียง (sound) ภาระสวนประโยค (sentence pattern) และ คำศัพท์ (vocabulary) ได้โดยอัตโนมัติ
- (3) ควรสอนภาษาเป็นภาระสวนประโยค
- (4) ไม่ควรใช้วิธีแปล
- (5) ควรเป็นวิธีสอนแบบ ฟัง - พูด (Aural-Oral Approach)
- (6) ควรใช้สถานการณ์ต่าง ๆ ในการสอนความหมาย

นอกจากนั้น ยังได้กล่าวถึงจุดประสงค์ของการเรียนไวยากรณ์ไว้ว่า มุ่งจะให้ผู้เรียนสามารถใช้ไวยากรณ์นั้น ๆ ได้เป็นประการสำคัญ เพราะฉะนั้น ครูควรสอนไวยากรณ์ด้วยวิธีตรง (Direct Method) โดยอธิบายแต่น้อย ให้นึกมาก ๆ และคำอธิบาย (ถ้ามี) ควรใช้ภาษาง่าย ๆ ไม่ควรใช้ศัพท์เฉพาะ (Technical Terms) และได้สรุปว่า

A command of structure is more easily acquired by reading, speaking and writing the language than by hearing and studying explanations.³⁴

---

³⁴G. Pittman, Teaching Structural English (Singapore : Federal Publications Ltd., 1964), pp. 149-151, pp. 70-80.

ดับเบิลยู.เอ. ฟรีสบี (W.A. Frisby) กล่าวถึงฐานะของไวยากรณ์ในการสอนภาษาสมัยใหม่ไว้ว่า

- (1) ภาษาพูดมีความสำคัญเป็นอันดับแรก
- (2) ภาษาเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ
- (3) ภาษาเปลี่ยนไปโดยที่ไม่สนใจกฎไวยากรณ์สมัยก่อน
- (4) ไวยากรณ์เปลี่ยนแปลงไปตามภาษา
- (5) หน่วยของภาษาคือกลุ่มคำ
- (6) การจัดลำดับคำ มีความสำคัญกว่าการผันกริยา
- (7) ตัวอย่างสำคัญกว่ากฎเกณฑ์³⁵

พี. อาร์. แดคคาเน (Fe. R. Dacanay) กล่าวว่า ครูควรได้รับความช่วยเหลือในการตีความหมายวิธีสอนแบบใหม่ให้เป็นที่เข้าใจให้ถูกต้อง เพื่อที่จะทำให้การสอนของครูมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และครูควรมีหนังสือคู่มือเกี่ยวกับหลักการสอนเพื่อจะได้ใช้เป็นหนังสืออ้างอิงประกอบการสอนของตน พร้อมกันนี้ได้เสนอแนะหลักการสอนไว้ดังนี้

- (1) ครูควรใช้วิธีการ และขบวนการสอนที่แตกต่างกันหลาย ๆ วิธี
- (2) ครูไม่ควรใช้เฉพาะขบวนการสอนตามที่ปรากฏในหนังสือแบบเรียน หรือหนังสือคู่มือเท่านั้น
- (3) ครูควรคัดแปลงวิธีการสอนของตนไปตามความจำเป็น³⁶

³⁵Frisby, op. cit., p. 267.

³⁶Fe. R. Dacanay, Techniques and Procedures in Second Language Teaching (Quezon City : Alemar - Phoenix Publishing House, Inc., 1967), pp. X-XI.

2.2 วิธีสอน

ไบรซ์ แวน ไชออค (Bryce Van Syoc) เสนอวิธีสอนไวยากรณ์ตามหลักภาษาศาสตร์ที่เรียกว่า "The Five Steps" โดยให้คำอธิบายและยกตัวอย่างกลวิธีของแต่ละขั้นไว้อย่างละเอียด โดยเฉพาะขั้นที่ 4 และขั้นที่ 5 นอกจากนี้ยังได้กล่าวถึงหลักการสอนไวยากรณ์ และลักษณะของหนังสือแบบเรียนไวยากรณ์โดยทั่ว ๆ ไปไว้ด้วย³⁷

แมรี ฟินอคเชียโร (Mary Finocchiaro) เสนอวิธีสอนไวยากรณ์ตามหลักภาษาศาสตร์ไว้ 5 ขั้น เช่นเดียวกัน โดยเริ่มจากให้นักเรียนเข้าใจในสิ่งที่ครูจะสอน (Recognition) ให้นักเรียนซ้ำประโยคตัวอย่างตามครู (Repetition) ให้นักเรียนฝึกโดยมุ่งความสนใจที่ปัญหา (practice) ให้นักเรียนมองเห็นความแตกต่าง (Discrimination) และขั้นสุดท้ายให้นักเรียนใช้ (production) ไวยากรณ์นั้น ๆ ได้โดยไม่ต้องคำนึงถึงกฎเกณฑ์ นอกจากนี้ได้เสนอวิธีการฝึกโครงสร้างปากเปล่าไว้ 11 วิธี พร้อมด้วยตัวอย่าง และคำอธิบายอย่างละเอียด³⁸

นอกจากนี้ ฟินอคเชียโร ยังได้เสนอกระบวนการสอนไวยากรณ์ตามหลักภาษาศาสตร์ไว้ 15 ประการด้วยกัน โดยเน้นให้นักเรียนสามารถใช้ไวยากรณ์ หรือโครงสร้างของภาษาในการพูดได้อย่างอัตโนมัติ และแคล่วคล่องจนเป็นนิสัย พร้อมทั้งเสนอตัวอย่างการฝึกนักเรียนปากเปล่าไว้ 10 วิธี³⁹

³⁷Bryce Van Syoc, Methods of Teaching English as a Foreign Language With Particular Reference to Speakers of Thai (Bangkok : The Social Science Association of Thailand Press, 1963), pp. 68-88.

³⁸Mary Finocchiaro, Teaching English as a Second Language (Revised and Enlarged) (New York : Harper & Row, Publishing, 1969), pp. 99-98, 114-128.

³⁹_____, English as a Second Language : From Theory to Practice (New York : Simon & Schuster, Inc., 1964), pp. 58-68.

โรเบิร์ต ลาโด (Robert Lado) เสนอวิธีสอนโครงสร้าง 3 วิธีคือ Grammar-Translation Method Mimicry-Memorization Method และ Pattern Practice Approach โดยกล่าวว่า วิธีสุดท้ายเป็นวิธีสอนโครงสร้างที่ทันสมัยกว่า 2 วิธีแรก พร้อมทั้งเสนอวิธีสร้างแบบฝึกกระสวนประโยคปากเปล่า (Oral Drill) และแบบฝึกกระสวนประโยค (Pattern Practice) ไว้อย่างละเอียดพอสมควร⁴⁰

ปีเตอร์ เอฟ. โอลิวา (Peter F. Oliva) เสนอให้สอนโครงสร้างด้วยวิธี Grammar by analogy โดยกล่าวว่า เป็นวิธีสอนที่เหมาะสมกับสภาพการณ์ในปัจจุบันมากกว่าการสอนด้วยวิธี Grammar-Translation และ Grammar in Context นอกจากนี้ยังได้เสนอวิธีสร้างแบบฝึกกระสวนประโยคปากเปล่าไว้ด้วย⁴¹

2.3 การฝึก

มิเชล โจเซฟ (Michel Joseph) กล่าวว่าในการสอนไวยากรณ์ครูควรให้นักเรียนฝึกกระสวนประโยคปากเปล่า (Pattern Drill) เพราะจะทำให้นักเรียนมีโอกาสฝึกการใช้กระสวนประโยคนั้น ๆ อย่างพอเพียง และควรให้นักเรียนฝึก Pattern Practice ด้วย เพราะนักเรียนจะมีโอกาสใช้โครงสร้างที่เรียนไปแล้วในสภาพการณ์อื่น ๆ บาง โดยเฉพาะในการติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่น⁴²

---

⁴⁰Robert Lado, Language Teaching : A Scientific Approach (New York : McGraw-Hill, Inc., 1964), pp. 92-94.

⁴¹Oliva, op. cit., pp. 125-138.

⁴²Michel Joseph, Foreign Language Teaching : An Anthology (New York : The Macmillan, 1967), p. 309.

เนลสัน บรูกซ์ (Nelson Brooks) ได้อ้างคำพูดของ โจฮัน อมอส คอมินีเยส (Johann Amos Comenius) ที่ปรากฏในหนังสือ The Great Diactio เมื่อ 350 ปีมาแล้ว เพื่อสนับสนุนการสอนไวยากรณ์ โดยการให้นักเรียนฝึกการใช้ไวยากรณ์ให้มากที่สุด คอมินีเยสกล่าววา

All languages are easiest to learn by practice than from rules. But rules assist and strength the knowledge derived from practice.⁴³

ฟี อาร์ แดคคาเน (Fe. R. Dacanay) กล่าวว่านักเรียนโตไม่พอใจที่จะเรียนโครงสร้างของภาษาควยการฝึกปากเปล่าตามครู แต่ต้องการทราบกฎไวยากรณ์ เพื่อจะทราบเหตุผลในการใช้ไวยากรณ์เรื่องนั้น ๆ ครูควรอธิบายกฎไวยากรณ์ก่อนที่จะให้นักเรียนในวัยนี้ฝึกกระสวนประโยค ซึ่งจะทำการเรียนของนักเรียนดีขึ้น แต่การฝึกกระสวนประโยคอย่างเดียวนั้นเพียงพอที่จะทำการเรียนโครงสร้างไวยากรณ์ได้เท่าที่คาดหมายได้ ครูควรให้นักเรียนฝึก Pattern Practice ควย⁴⁴

วี.เจ. คูก (V.J. Cook) เสนอวิธีฝึกโครงสร้างของภาษา (Oral Structural Drills) ขั้นมูลฐานไว้ 4 ชนิดใหญ่ ๆ คือ Substitution Mutation Repetition และ Addition พร้อมควยคำอธิบาย และตัวอย่างประกอบ⁴⁵ โดยละเอียด

⁴³George E. Wishon and Thomas J. O'Hare, Teaching English (New York : American Book Company, 1968), p. 80.

⁴⁴Dacanay, op. cit., p. 101.

⁴⁵V.J. Cook, "Some Types of Oral Structure Drills," Language Learning, 18(December, 1968), pp. 155-165.

วิลกา เอ็ม. ริเวอร์ (Wilga M. Rivers) กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกกระสวน
ประโยคที่ควักนี้

-
- (1) ต้องมีการฝึกนักเรียนมากพอสมควร
  - (2) แต่ละแบบฝึกหัดฝึกกระสวนประโยคเพียงหนึ่งกระสวนเท่านั้น
  - (3) ฝึกโครงสร้างใหม่กับสิ่งที่นักเรียนรู้อยู่แล้ว
  - (4) ไม่ควรใช้ตัวแนะ (Cue Response Items) มากเกินไป
  - (5) ตัวแนะที่เปลี่ยนเพื่อให้นักเรียนตอบแต่ละครั้งไม่ควรเป็นแบบที่นักเรียน

ต้องเปลี่ยนลักษณะโครงสร้างมากกว่าหนึ่งอย่าง

- (6) ควรใช้ประโยคสั้น ๆ
- (7) ประโยคในแบบฝึกควรเป็นแบบที่ใช้พูดกันในชีวิตประจำวัน
- (8) จัดทำตัวแนะที่เหมาะสม และชัดเจนเพื่อให้ได้คำตอบที่ต้องการจาก

นักเรียนเพียงคำตอบเดียว

- (9) ใช้คำศัพท์ที่นักเรียนรู้จักดีเท่านั้น
- (10) ตัวแนะ (Cue) และคำตอบต้องเป็นภาษาที่เรียน
- (11) เป็นแบบฝึกหัดพูด
- (12) เป็นแบบฝึกที่นักเรียนต้องใช้ความคิดด้วย
- (13) มีหลายแบบเพื่อไม่ให้เรียนเบื่อหน่ายต่อการทำซ้ำ ๆ แบบเดียว
- (14) ขณะใช้ฝึกอาจใช้ทดสอบสิ่งที่นักเรียนเคยฝึกมาแล้วไปในตัว
- (15) ฝึกให้นักเรียนสามารถใช้สิ่งที่เรียนแล้วในการติดต่อกับบุคคลอื่น ⁴⁶

พามิลา เอ็ม. ไรเลย์ (Pamela M. Riley) กล่าวว่า การฝึกกระสวนประโยค ในห้องปฏิบัติการทางภาษาศาสตร์จะให้สัมพันธ์กับการฝึกเขียน และระยะเวลาในการฝึกไม่ควร จะมากกว่า 15 นาที พร้อมทั้งเสนอวิธีฝึกกระสวนประโยคในห้องปฏิบัติการทางภาษาไว้ 5 วิธีด้วยกัน คือ Listening- Piece/Dialogue/Visual Cues/Conversational Cueing และ Oral Composition⁴⁷

ที. เกรท บราวน์ (T. Great Brown) ได้เสนอความคิดโต้แย้งทฤษฎี Cognitive Code-Learning Theory ที่อ้างว่าวิธีการฝึกกระสวนประโยคตามทฤษฎี Audio-Lingual Habit Theory นั้นไม่สามารถที่จะให้ความรู้เกี่ยวกับไวยากรณ์ของภาษาได้อย่างเพียงพอ โดยให้เหตุผลว่า การฝึกกระสวนประโยคเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ผู้เรียน สามารถแก้ปัญหาที่ตนประสบอยู่ได้อย่างดี กล่าวคือ การฝึกกระสวนประโยค

- (1) จะไม่ทำให้ผู้เรียนถอยทอดภาษาของผู้เรียนในการเรียนภาษาต่างประเทศ
- (2) ช่วยให้ผู้เรียนสามารถพูดภาษาต่างประเทศได้โดยอัตโนมัติ
- (3) ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจโดยตัวตนเอง

เพราะฉะนั้น นักเรียนควรจะได้ฝึกกระสวนประโยคปากเปล่าต่อไป⁴⁸

2.4 การอธิบายปัญหาโครงสร้างไวยากรณ์

วิลกา เอ็ม. ริเวอร์ (Wilga M. Rivers) ได้เสนอแนะการอธิบาย ปัญหาการใช้โครงสร้างของภาษาไว้ว่า ถ้าเป็นนักเรียนเก่ง และเข้าใจความสัมพันธ์ของ โครงสร้างไวยากรณ์ขั้นมูลฐาน ครูควรอธิบายเป็นภาษาต่างประเทศ แต่ถ้าเป็นนักเรียน

⁴⁷Pamela M. Riley, "Variations in Structural Drills,"

English Language Teaching 25(October-June, 1970-1971), pp. 250-254.

⁴⁸T. Great Brown, "In Defense of Pattern Practice,"

Language Learning, XIX(December, 1969), p. 191.

อ่อน และขาดความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ที่เป็นพื้นฐาน ครูควรอธิบายปัญหาดังกล่าว ด้วยภาษาของผู้เรียน คำอธิบายควรจะสั้น และได้ใจความชัดเจน และหลังจากอธิบายแล้ว ต้องให้นักเรียนฝึกการใช้โครงสร้างไวยากรณ์นั้นทันที⁴⁹

2.5 การอธิบายกฎเกณฑ์

มิเชล โจเซฟ (Michel Joseph) กล่าวว่าในระดับประถมศึกษา ครูไม่ควรอธิบายกฎไวยากรณ์ เพราะนักเรียนในระดับนี้เรียนไวยากรณ์โดยวิธีอนุมาน แต่สำหรับนักเรียนโต โดยเฉพาะนักเรียนเก่งครูอาจอธิบายกฎเกณฑ์ให้ฟังได้ เพราะผู้เรียนในระดับนี้ต้องการทราบเหตุผล⁵⁰

วิลเลียม อี. เบล (William E. Bell) ได้เสนอความคิดเห็นว่า การที่วิธีสอนแบบ ฟัง-พูด (Audio-Lingual Method) ไม่ทำให้การเรียนการสอนประสบความสำเร็จตามที่คาดหมายไว้ เนื่องจากว่านักเรียนต้องเรียนกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์เป็นจำนวนมากเกินไป แบบฝึกหัด (Exercise) และแบบฝึก (Drill) มักจะสร้างไม่ถูกหลักภาษาศาสตร์ กล่าวคือ มักจะไม่มี ความหมาย และมีที่ลึกลับอยู่เสมอ ดังนั้นจะเห็นว่าการสอนกฎไวยากรณ์ที่จะสอนควรแน่ใจว่าเป็นกฎที่ถูกต้อง และมีความหมายแก่ผู้เรียน และการสอนกฎไวยากรณ์ควรยึดหลักว่ากฎนั้นชี้ให้นักเรียนเห็นว่าภาษาต่างประเทศนั้นเหมือนหรือแตกต่างจากภาษาแม่ของผู้เรียนอย่างไร⁵¹

⁴⁹Rivers, op. cit., pp. 84-85.

⁵⁰Joseph, op. cit., p. 340.

⁵¹William E. Bell, "Our Grammar Rules Are Hurting Us,"

2.6 การสรุปกฎเกณฑ์

เนลสัน บรุกซ์ (Nelson Brooks) ได้เสนอความคิดเห็นว่าการสรุปกฎเกณฑ์ควรทำภายหลังการฝึก เพราะเป็นการย้ำความรู้ความเข้าใจในสิ่งที่นักเรียนได้ฝึกไปแล้ว แต่การให้กฎเกณฑ์ควรเป็นคำอธิบายสั้น ๆ และได้ความชัดเจน ทั้งนี้เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกการใช้โครงสร้างของภาษาให้มากที่สุด⁵²

2.7 หนังสือแบบเรียน

จี. พิตแมน (G. Pittman) กล่าวถึงฐานะของหนังสือแบบเรียนในการสอนภาษาไว้ว่า หนังสือแบบเรียนมักจะทำให้ตัวอย่างมากพอ แต่ขาดแบบฝึกปากเปล่า (Oral Drill) ทั้งนี้ ครูจะต้องสร้างแบบฝึกด้วยตนเองซึ่งครูจะต้องรวบรวมเนื้อหาหรือวิธีการจากหนังสืออื่น ๆ อีกมาก หนังสือแบบเรียนเป็นแต่เพียงคู่มือเท่านั้น และถ้าครูสอนโครงสร้างของภาษาโดยที่ไม่ได้เสนอบทเรียนปากเปล่า (Oral Presentation) และไม่ใช้วิธีการฝึกปากเปล่า (Oral Drill) แล้ว ถือว่าเป็นการใช้หนังสือที่ไม่ถูกวิธี⁵³

บทความและหนังสือเกี่ยวกับการสอนไวยากรณ์ที่เป็นภาษาไทย มีดังนี้

สุไร พงษ์ทองเจริญ กล่าวถึงการสอนไวยากรณ์ในระดับมัธยมศึกษาว่า เป็นไวยากรณ์แบบการยะ (Functional Grammar) ซึ่งหมายความถึงไวยากรณ์สำหรับใช้ภาษา การสอนมุ่งให้นักเรียนเข้าใจแบบสร้างในหนังสือเรียนให้มากที่สุด และให้ฝึกแบบสร้างที่เป็นแบบง่าย ๆ เพื่อให้ใช้ในการพูด และเขียนได้อย่างถูกต้อง⁵⁴

52

Nelson Brooks, Language and Language Learning: Theory and Practice. 2 d. ed. (New York: Harcourt, Brace & World, Inc., 1964), p. 153.

53 Pittman, op. cit., p. 176.

54 สุไร พงษ์ทองเจริญ, ตำราวิชาชุดक्रमมัธยมของคุรุสภา วิชาภาษาอังกฤษ ตอน 5 วิธีสอนภาษาอังกฤษ (พระนคร: โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว, 2513), หน้า 61.

ของศรี บุญจริง กล่าวถึงลักษณะการเรียนการสอนไวยากรณ์แบบการยะ (Functional Grammar) ไว้ดังนี้

- (1) เรียนโดยการฝึกการใช้จนเป็นนิสัย
- (2) เรียนคำศัพท์แทนอยพร้อมทั้งเรียนการใช้ไปด้วย
- (3) หนังสือแบบเรียนไวยากรณ์ต้องแตกต่างกันตามภาษาแม่ของผู้เรียน
- (4) สอนโดยการเปรียบเทียบลักษณะของ 2 ภาษาในด้านเสียง คำศัพท์ และ

โครงสร้าง

- (5) สอน เสียง ศัพท์ และโครงสร้างไปพร้อม ๆ กัน
- (6) สอนให้ผู้เรียนเกิดทักษะทางภาษาทั้ง 4 คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน⁵⁵

กานดา สินขวานนท์ เสนอวิธีการสอนไวยากรณ์ซึ่งมีลำดับขั้นตอนการสอนเช่นเดียวกับ "Five Steps" ของ ไชยอก และโคกสาวถึงขอควรระวังในการฝึก (practice) ใ้ไว้อย่างกว้าง ๆ ดังนี้

(1) ในการฝึก (Drill) ควรมีจุดเด่นที่ของการจะฝึก และเรียกร่องการทำซ้ำ ๆ อย่างตั้งใจ

- (2) ควรฝึกทีละอย่าง
- (3) ฝึกเป็นหมู่ก่อนเพื่อให้นักเรียนอุ่นใจ และมั่นใจก่อนที่จะฝึกทีละคน
- (4) เรียกว่านักเรียนที่แน่ใจว่าจะตอบได้ก่อน นอกจากจะแน่ใจว่าเด็กคนอื่นก็ตอบได้
- (5) ให้แน่ใจว่าสิ่งที่ฝึกต่อเนื่องกัน และสัมพันธ์กันเป็นลำดับ
- (6) เปลี่ยนกลวิธีในการฝึกอยู่เสมอ⁵⁶

⁵⁵ของศรี บุญจริง, "การสอนไวยากรณ์," วิธีสอนภาษาอังกฤษ (พระนคร: โรงพิมพ์กฤษณมปรณ, 2508), หน้า 139.

⁵⁶กานดา สินขวานนท์, วิชาชุดครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา วิชาภาษาอังกฤษ ตอน 1 วิธีสอนภาษาอังกฤษ (พระนคร: โรงพิมพ์คุรุสภา, 2505), หน้า 61.

สุโร พงษ์ทองเจริญ ได้ให้หลักในการอธิบายกฎเกณฑ์ว่า ควรให้นักเรียนเข้าใจ
หัวข้อไวยากรณ์ที่ครูสอนให้แจ่มแจ้ง โดยใช้คำอธิบายที่น้อยที่สุด⁵⁷

---

⁵⁷สุโร พงษ์ทองเจริญ, เรื่องเกม, หน้า 63.